

Arrest

nr. 230 358 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 augustus 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit in functie van haar nicht met de Nederlandse nationaliteit.

Op 11 februari 2016 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20) genomen. Verzoekster dient

hiertegen een beroep in dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 juli 2016, bij arrest nr. 171 392, wordt verworpen.

Op 29 juli 2016 dient verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit wederom in functie van haar nicht met de Nederlandse nationaliteit. Op 24 januari 2017 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20) genomen.

Op 2 februari 2017 dient verzoekster een derde aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit wederom in functie van haar nicht met Nederlandse nationaliteit. Op 27 juli 2017 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20) genomen.

Op 24 augustus 2018 dient verzoekster een vierde aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit wederom in functie van haar nicht met de Nederlandse nationaliteit. Op 23 februari 2018 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20) genomen.

Op 23 maart 2018 dient verzoekster een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit wederom in functie van haar nicht met de Nederlandse nationaliteit. Op 10 september 2018 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 20) genomen.

Op 9 oktober 2018 dient verzoekster een zesde aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit wederom in functie van haar nicht met de Nederlandse nationaliteit. Op 21 januari 2019 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Op 12 februari 2019 dient verzoekster een zevende aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), en dit wederom in functie van haar nicht met de Nederlandse nationaliteit. Op 27 juni 2019 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen, die verzoekster op 1 juli 2019 werd betekend.

1.2. Op 1 juli 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.075060/2019 – GF).

Op 1 juli 2019 wordt verzoekster een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

1.3. Op 1 juli 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Hiertegen wordt geen beroep ingediend bij de Raad.

1.4. Op 1 juli 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 1.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [B.]

voornaam : [J.S.K.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 1.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot zeven maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar nicht [B.J.B.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 14.08.2015, werd op 11.02.2016 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar nicht. Deze weigering (bijlage 20) werd op 12.02.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RVV op 7.07.2016 verworpen. Op 29.07.2016 diende betrokkene voor de tweede maal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar nicht. Deze aanvraag werd op 24.01.2017 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.01.2017 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Nog geen maand later, op 2.02.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde nicht. Deze aanvraag werd op 27.07.2017 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 2.08.2017 aan betrokkene betekend opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24.08.2017 diende betrokkene opnieuw een aanvraag in in functie van diezelfde nicht. Deze aanvraag werd op 23.02.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 27.02.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 23.03.2018 diende betrokkene voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde nicht. Deze aanvraag werd op 10.09.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 25.09.2018 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Nog geen maand later, op 9.10.2018, diende betrokkene een nieuwe aanvraag in, opnieuw in functie van haar nicht. Deze aanvraag werd op 21.01.2019 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 21.01.2019 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Nog geen maand later, op 12.02.2019, diende betrokkene voor de zevende keer een aanvraag in in functie van diezelfde nicht. Deze aanvraag werd op 27.06.2019 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 1.07.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het gegeven dat de nicht van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van haar nicht. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar nicht. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar nicht. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkenes zeven aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar nicht werden ook allen geweigerd. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen

breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes nicht vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart tevens dat haar ouders, twee zussen en broer nog in Suriname wonen, maar dat ze er bijna geen contact meer mee heeft. Ze verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.5. Op 15 juli 2019 is verzoekster zonder verzet vertrokken naar Suriname.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), uitspraak doet op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Synthesememorie

Verzoekster voert in een enig middel in haar synthesememorie de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11 .f1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De thans bestreden beslissing lijkt er echter aan voorbij te gaan dat de specifieke omstandigheden eigen aan elk geval ook pertinent dienen te zijn.

Dit vloeit voort uit de materiële motiveringsplicht die gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

II.1.2. In casu start de procedure met een opsomming van de procedures gezinshereniging die de verzoekende partij heeft opgestart op basis van haar Nederlandse nicht in België.

Hiermee getuigt zij eigenlijk van de vele inspanningen die de verzoekende partij geleverd heeft ten einde in regel te zijn met de Belgische verblijfswetgeving.

Immers, de verwerende partij kan de verzoekende partij niet verwijten moedwillig de Belgische verblijfswetgeving te hebben overtreden, wel integendeel.

Telkens maar weer heeft zij al het nodige trachten te doen om regelmatig op het grondgebied te verblijven en werd zij ook effectief in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Verzoekende partij heeft zich geenszins in illegaal verblijf genesteld zoals in de andere inreisverboden van de verwerende partij vaak gelezen kan worden.

In haar nota met opmerkingen legt de verwerende partij niet uit waarom zij meent dat een dergelijke argumentatie het opleggen van de maximumtermijn wel zou verantwoorden. Aldus valt de motivering van de thans bestreden beslissing niet te begrijpen!

II.1.3. Bovendien werd de verzoekende partij dit inreisverbod betekend op dezelfde dag als haar de bijlage 20 betekend werd!

Er kon van haar dan ook niet verwacht worden dat zij aan de terugkeerverplichting zou voldoen als zij de dag ervoor nog in het bezit was van een geldig immatriculatiebewijs.

Verwerende partij zal ongetwijfeld verwijzen naar de vorige bevelen die de verzoekende partij ontving naar aanleiding van haar geweigerde verblijfsaanvragen en verwijzen naar artikel 1/3 VW:

Art. 1/3. [De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.]

Dit neemt echter niet weg dat men op 1 juli 2019 plots een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) betekend heeft met daaraan gekoppeld een inreisverbod, terwijl er van de verzoekende partij tot net vóór het moment van betekening redelijkerwijze niet kon worden verwacht dat zij het grondgebied verliet omdat zij in het bezit was van een geldig immatriculatiebewijs.

Dit laatste moet men in ogenschouw nemen wanneer men de redelijkheid van de oplegging van een inreisverbod met de maximumduur analyseert.

Opnieuw gaat de verwerende partij hier in haar nota met opmerkingen niet op in. Nochtans kon van haar verwacht worden dat zij rekening hield met de "specifieke omstandigheden" eigen aan het geval van de verzoekende partij. In dat opzicht dient haar motivering ook draagkrachtig te zijn, quod non in casu.

II.1.4. De verzoekende partij ontkent niet dat de verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft.

Aldus dient zij aan strenge motiveringsvereisten te voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht stelt, is er in casu een motivering. De verzoekende partij heeft ook nooit beweerd dat er in casu geen motivering zou zijn gegeven. De motivering in kwestie kan echter de oplegging van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar echter niet schragen.

Het betreft immers een opsomming van de verblijfsprocedures van de verzoekende partij, die eigenlijk aangeven dat zij steeds heeft getracht in regel te zijn en aldus eigenlijk juist een argument vormen om niet over te gaan tot de oplegging van de maximumtermijn.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zij somt de specifieke omstandigheden op, doch houdt er juist geen rekening mee door over te gaan tot de oplegging van de maximumtermijn.

II.1.5. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Aldus werden in casu artikel 74/11, §1 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden!"

3.2. Verweernota

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Zij betoogt dat uit de beslissing blijkt dat zij vele inspanningen heeft geleverd om in regel te komen met de Belgische verblijfswetgeving. Ze zou zich niet in illegaal verblijf hebben genesteld. Zij wijst erop dat het inreisverbod op dezelfde dag als de bijlage 20 werd genomen en dat het niet van haar verwacht kan worden om gevolg te geven aan een bevel, terwijl ze daags ervoor nog in bezit was van een attest immatriculatie. De motivering omtrent de termijn van 3 jaar zou niet voldoende zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster reeds zonder verzet is teruggekeerd naar Suriname, waardoor haar kritiek m.b.t. de verwijdering en dientengevolge de artikelen 3 en 8 EVRM niet dienstig is. Zij zet bovendien niet uiteen waaruit de schending van voormelde hogere rechtsnormen zou bestaan.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er werd geoordeeld dat voor vertrek geen termijn werd toegestaan, wat strookt met de stukken uit het administratief dossier nu verzoekster op 1 juli 2019 een bijlage 13septies werd betekend en zij op 15 juli 2019 zonder verzet terugkeerde naar Suriname. Die vaststelling, dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht. Het opleggen van het inreisverbod is derhalve naar recht verantwoord.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou het inreisverbod niet voldoende zijn gemotiveerd qua duur. In tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen, werd de motivering van de duur geenszins beperkt tot een opsomming van de door haar ingediende procedures. Er werd daarentegen gemotiveerd omtrent het kerngezin en de aanwezigheid van haar nicht. Er werd toegelicht dat zij niet heeft aangetoond

afhankelijk te zijn van haar nicht en dat zij als volwassen persoon wordt geacht een leven te kunne opbouwen in haar land van herkomst zonder de aanwezigheid van haar nicht. Verder werd erop gewezen dat zij vanuit haar herkomstland contacten kan onderhouden met haar nicht en dat haar ouders, twee zussen en broer nog in Suriname wonen. Er werd geconcludeerd dat het inreisverbod geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor haar privéleven. Er werd ook op gewezen dat de banden die zij zou hebben gecreëerd met België, niet vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Tenslotte luidt de beslissing als volgt:

“(…) Betrokkene heeft dan ook geen enkele wettelijk motief om alsnog in België te verblijven; Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel; Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifiek omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Verzoekster laat in haar middel na uiteen te zetten welke elementen haar situatie kenmerken die een termijn van 3 jaar niet zouden verantwoorden.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. In casu wordt een inreisverbod opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekster geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Deze vaststelling vindt steun in het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2019, waarmee het inreisverbod gepaard gaat. In dit bevel werd op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten vastgesteld omdat voor verzoekster een risico op onderduiken bestond.

Verzoekster heeft dit bevel niet aangevochten bij de Raad.

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, waarvan artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt

De Raad stelt vast dat verzoekster dit motief op zich niet betwist. Bovendien, zoals hierboven vermeld, werd het bevel van 1 juli 2019 waarmee het inreisverbod gepaard gaat niet aangevochten. De enkele vaststelling dat verzoekster geen vrijwillige vertrektermijn is toegestaan, volstaat om op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen.

3.3.2. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van deze duur. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod worden vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Hoewel dit niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen, impliceert de discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod wel een nauwgezette motiveringsplicht.

3.3.3. In casu wordt de duur van het inreisverbod op de maximumtermijn van drie jaar bepaald. De motieven die deze termijn van drie jaar ondersteunen zijn de volgende:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het gegeven dat de nicht van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van haar nicht. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar nicht. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van

herkomst of origine zonder de nabijheid van haar nicht. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkenes zeven aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar nicht werden ook allen geweigerd. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes nicht vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.

Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart tevens dat haar ouders, twee zussen en broer nog in Suriname wonen, maar dat ze er bijna geen contact meer mee heeft. Ze verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Uit een eenvoudige lezing van de motieven die de termijn van drie jaar ondersteunen, komt duidelijk naar voor dat de "hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven" in casu het determinerend motief vormt om de termijn op drie jaar te bepalen.

3.3.4. Verzoekster uit kritiek op deze beoordeling. Zij betoogt dat zij blijf heeft gegeven van veel inspanningen om in regel te zijn met de Belgische verblijfswetgeving, dat haar niet kan worden verweten deze moedwillig te hebben overtreden, dat zij al het nodige heeft gedaan om regelmatig op het grondgebied te verblijven, steeds in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en zich geenszins in illegaal verblijf heeft genesteld.

Verder wijst verzoekster erop dat dit inreisverbod haar werd betekend op dezelfde dag waarop de bijlage 20 werd betekend. Er kon niet van haar worden verwacht dat zij voldeed aan de terugkeer-verplichting als zij de dag ervoor nog in het bezit was van een geldig immatriculatiebewijs.

Volgens verzoekster kan de motivering in kwestie het opleggen van het inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar niet schragen. Zij heeft steeds getracht in regel te zijn, wat net een argument vormt om niet over te gaan tot het opleggen van de maximumtermijn. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekster.

3.3.5. Dat verzoekster 7 aanvragen heeft ingediend van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in casu in functie van haar Nederlandse nicht, wordt niet betwist.

Deze 7 verblijfsaanvragen werden steeds geweigerd en 4 keer werd verzoekster ook een bevel om het grondgebied betekend met een termijn van 30 dagen. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster duidelijk werd geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van deze bevelen. Verzoekster betwist niet dat zij aan deze bevelen geen gevolg heeft gegeven.

In zoverre verzoekster erop wijst dat zij steeds in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een geldig immatriculatiebewijs, herinnert de Raad eraan dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, het bestaan van deze maatregel niet aantast, zoals gesteld in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Het indienen van de volgende zes verblijfsaanvragen heeft tot gevolg gehad dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregelen werd opgeschort in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvragen. De afgifte van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie naar aanleiding van deze verblijfsaanvragen, in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 52 juncto 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verschaften verzoekster geen toelating of machtiging tot verblijf in de zin van de Vreemdelingenwet noch resulteerden deze aanvragen in een verblijfsrecht in de zin van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel mocht verzoekster, zoals in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld, in afwachting van een beslissing over deze verblijfsaanvragen voorlopig op het Belgisch grondgebied blijven.

Het afgeven van een attest van immatriculatie, hetgeen het Grondwettelijk als een "*tijdelijke verblijfstitel*" dan wel een "*tijdelijke verblijfsmachtiging*" beschouwt (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B. 4.3 en B.7.1.), houdt aldus niet in dat voordien betekende bevelen zouden zijn vervallen, maar evenmin kan worden gesteld dat verzoekster tijdens de verschillende periodes dat zij in afwachting was van een beslissing over haar meervoudige verblijfsaanvragen in onwettig of illegaal verblijf was (zie naar analogie RvS 9 maart 2018, nr. 240.911).

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekster dan ook worden gevolgd in het betoog dat zij zich niet in illegaal verblijf heeft genesteld en dat bij het opleggen van de maximumtermijn geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier.

De bestreden beslissing mist een deugdelijke beoordeling van de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval, waardoor het determinerend motief om de termijn van het inreisverbod op drie jaar te leggen, in casu de "*hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*", een deugdelijke materiële grondslag ontbeert.

Bijgevolg heeft de verwerende partij door in deze omstandigheden alsnog een maximumtermijn van drie jaar aan het opgelegde inreisverbod te verbinden, de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden. Het is verder niet aan de Raad om zich in de plaats van de verwerende partij te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds een inreisverbod van drie jaar zou hebben opgelegd indien abstractie zou worden gemaakt van het motief inzake de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

De verweernota laat niet toe anders te beslissen aangezien de verwerende partij niet concreet ingaat op de argumentatie van verzoekster, zoals zij terecht vaststelt in haar synthesesmemorie. Waar de verwerende partij stelt dat verzoekster nalaat uiteen te zetten welke elementen haar situatie kenmerken die een termijn van 3 jaar niet zouden verantwoorden, merkt de Raad op dat het niet aan verzoekster is om aan te tonen waarom in haar geval een maximumtermijn niet verantwoord is. Zij moet enkel aantonen dat de beslissing om aan het opgelegde inreisverbod een maximumtermijn van drie jaar te verbinden, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk tot stand is gekomen, quod in casu.

Het middel is in de besproken mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

Een verdere bespreking van de overige onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES